

Es tolaik rediģēju mazu žurnāli, kas saucās «Atviegļošanās». Man bija divi darbinieki, un mums likās, ka drukājam sava laika labākos dzejniekus. Un vēl dažus citus. Viens no redaktoriem, Kenets Maloks (melns), bija sešas pēdas divas collas garš, padumjš puisis, nesen izmests no vidusskolas, viņu daļēji uzturēja māte, daļēji māsa. Otrs redaktors bija Semijs Levinsons (ebrejs), divdesmit septiņus gadus vecs, dzīvoja pie vecākiem viņu maizē.

Loksnes bija nodrukātas. Tagad tās vajadzēja salocīt un iekniedēt vākos.

– Zini, ko, – ieteicās Semijs, – uztaisām pie tevis locīšanas ballīti! Tu iedosi drusku iedzert, pamuldēsi ar viņiem, un tad lai *viņi* strādā.

– Man riebjas ballītes, – es sacīju.

– Tev nebūs jāriko. Es visus saaicināšu, – teica Semijs.

– Labi, – es bildu un ielūdzu Lidiju.

Ballītes vakarā Semijs atbrauca ar jau salocītām loksņēm. Viņš bija nervozs puika, tiks viņam raustīja vaigu, un viņš nevarēja sagaidīt, kad redzēs savus dzejoļus iespiestus. Viņš bija viens pats salocījis «Atviegļošanos» un izdarījis visu pārējo, pat piespraudis vāku. Kenets Maloks nebija atrodams – droši vien ielikts cietumā vai trakomājā.

Saradās ļaudis. Es pazinu tikai dažus. Aizgāju pie savas saimnieces sētas mājā. Viņa pienāca pie durvīm.

– Pie manis ir liela ballīte, O’Kīfa kundze. Es priecātos, ja jūs ar vīru arī atnāktu. Ir daudz alus, cepumu un čipsu.

– Apžēliņ, nē!

– Kāpēc ne?

– Es tak redzēju, kādi ļaudis tur sanāca! Visas tās bārdas un mati, un skrandainās drēbes, un krelles, un sprādzes, kur vien var... Tas

tak izskatās pēc viena komunistu bara! Kā jūs varat tādus cilvēkus *izturēt*?

– Nevaru, O'Kifa kundze, nevaru. Mēs tikai dzeram alu un runājamies. Tas neko nenozīmē.

– Jūs viņus pieskatiet! Šitādi var pat podam vāku nospert.

Viņa aizvēra durvis.

Lidija ieradās vēl. Viņa ienāca pa durvīm kā aktrise. Pirmais, ko es ievēroju, bija lielā kovboju cepure ar sānos piespraustu ceriņkrāsas putna spalvu. Viņa nerunāja ar mani, bet uzreiz apsēdās blakus jaunam, izskatīgam grāmatnīcas pārdevējam un sāka ar to aizrautīgi tērzēt. Es sāku vairāk dzert, un manās sarunās humors un aizrautība gāja mazumā. Grāmatnīcas čalis bija diezgan jēdzīgs, pūlējās būt rakstnieks. Viņu sauca Rendijs Evanss, un viņš bija pārāk daudz salasījis Kafku, lai sasniegtu jēdkādu izteiksmes skaidrību. Iepriekšējos «Atvieglošanās» numuros mēs viņu bijām drukājuši tikai tāpēc, lai neaizvainotu un lai varētu tirgot žurnālu viņa grāmatnīcā.

Es dzēru alu un klimtu apkārt. Izgāju uz aizmugurējā lieveņa, apsēdos uz pakāpiena un skatījos, kā liels, melns kaķis mēģina iekļūt atkritumu konteinerā. Gāju uz viņa pusi. Viņš nolēca no konteinerā vāka. Apstājās triju, četru pēdu atstatumā un vēroja mani. Es pacēlu miskastes vāku. Smaka bija drausmīga. Es izvēmos miskastē. Nometu vāku zemē. Kaķis uzlēca uz konteinerā. Stāvēja ar visām četrām uz tā malas, vilcinājās. Viņa kažoks laistījās mēness gaismā. Tad viņš ielēca iekšā.

Lidija joprojām sarunājās ar Rendiju, un es ievēroju, ka zem galda viņas kāja pieskaras Rendija kājai. Atrāvu vaļā vēl vienu alu.

Semijs smidzināja tautu. Kad es gribēju smidzināt ļaudis, man tas padēvās labāk nekā viņam, bet šovakar diez kā neveicās. Te bija kādi piecpadsmit, sešpadsmit vīrieši un divas sievietes – Lidija un Eiprila. Eiprila bija resna, dzēra vairogdziedzera zāles. Viņa bija atlaidusies uz grīdas. Pēc kādas stundas viņa piecēlās un aizgāja ar Karlu, pārde-

gušu amfetamīna friku. Tagad palika piecpadsmit, sešpadsmit vīrieši un Lidija. Es virtuvē samekleju viskiju, iznesu uz aizmugurējā lieveņa un pa brīžam iemalkoju.

Vakaram turpinoties, vīri sāka pamazām izklīst. Pat Rendijs Evanss aizgāja. Beigās palika tikai Semijs, Lidija un es. Lidija sarunājās ar Semiju. Semijs izstāstīja dažas smieklīgas anekdotes. Es tiešām spēju pasmieties. Tad viņš teica, ka viņam jāiet.

– Lūdzu, neej, Semij! – iesaucās Lidija.

– Lai jau puika iet, – es sacīju.

– Jā, man jāiet, – teica Semijs.

Kad Semijs bija prom, Lidija saīga. – Nevajadzēja dzīt viņu prom! Semijs ir jautrs, tiešām jautrs. Un tu viņu aizvainoji.

– Bet es gribu ar tevi parunāties divatā, Lidij.

– Man patik tavi draugi. Man neiznāk iepazīties ar tik dažādiem cilvēkiem kā tev. Man *patik* cilvēki!

– Man nepatīk.

– Es zinu, ka tev nepatīk. Bet man *patīk*. Cilvēki brauc tev satikt. Varbūt, ja viņi pie tevis nebrauktu, viņi tev patīktu labāk.

– Jo mazāk es viņus redzu, jo labāk man viņi patīk.

– Tu aizvainoji Semiju.

– Piedirst, viņš jau ir mājās pie mātes.

– Tu esi greizsirdīgs, tu jūties nedrošs. Tu domā, ka es gribu gulēt ar katru vīrieti, ar kuru parunājos.

– Nē, nedomāju. Paklau, iedzert negribi?

Es piecēlos un iejaucu viņai dzērienu. Lidija aizsmēķēja garu cigareti un lēnītēm malkoja. – Tu tiešām izskaties labi šajā cepurē, – es teicu. – Tā spalva vien ir ko vērtā.

– Tā ir mana tēva cepure.

– Viņš ļauj tev ņemt?

– Viņš ir miris.

Es aizvilku Lidiju pie divāna un cieši noskūpstīju. Viņa stāstīja man par savu tēvu. Viņš nomirdams bija atstājis savām četrām

meitām drusku naudas. Tā ļāvusi viņām būt neatkarīgām, un Lidija varejusi šķirties no vīra. Viņa arī izstāstīja, ka pārcietusi nervu sabrukumu un kādu laiku pavadījusi trakomājā. Es viņu atkal noskūpstīju.

– Klausies, – teicu, – atguļamies gultā. Es esmu noguris.

Man par brīnumu, viņa ienāca līdzī guļamistabā. Es atlaidos gultā un jutu viņu apsežamies. Es aizvēru acis un klausījos, kā viņa novelk zābakus. Dzirdēju, kā nokrīt uz grīdas vispirms viens, tad otrs. Es sāku gultā izģērbties. Pasniedzos, izslēdzu naktslampiņu un turpināju izģērbties. Mēs atkal skūpstījāmies.

– Cik sen tev nav bijis sievietes?

– Četrus gadus.

– Četrus gadus?

– Jā.

– Es domāju, ka esi pelnījis drusku sekša, – viņa sacīja. – Es tevi redzēju sapnī. Es atvēru tavu krūškurvi kā skapīti, tam bija durtiņas, un, atvērusi tās durtiņas, es ieraudzīju visādas mantiņas – plīša lāciņus, pūkainus zvēriņus, visvisādus miļukus. Un tad sapnī atnāca vēl viens vīrietis. Viņš pienāca man klāt un iedeva man vairākas papīra lapas. Viņš bija rakstnieks. Es paņēmu tās lapas un paskatījos. Un tām lapām bija vēzis. Tam, ko viņš rakstīja, bija vēzis. Es ņemu vērā savus sapņus Tu esi pelnījis kādu drusku mīlestības.

Mēs atkal skūpstījāmies.

– Klausies... – viņa teica. – Kad būsi manī, izvelc ārā, pirms tu beidz, labi?

– Es saprotu.

Es uzkāpu viņai. Tas bija labi. Tas notika, tā bija īstenība – turklāt ar meiteni, kas 20 gadus jaunāka par mani un, galu galā, patiešām skaista. Es izdarīju kādus 10 grūdienus – un beidzu viņā.

Viņa pielēca sēdus.

– Tu, lops! Tu beidzi mani!

– Lidij, pēc tik *ilga* laika... Bija tik labi... Es nenoturēju, šamais mani piečakarēja! Dieva goda vārds, es negribēju!

Viņa ieskrēja vannasistabā un sāka laist ūdeni vannā. Nostājusies pie spoguļa, viņa ķemmēja garos, brūnos matus. Viņa bija patiesi skaista.

– Tu, lops! Ārprāts, cik stulbs vidusskolnieku triks! Šitāds kretinisms! Sliktākā brīdī tas nemaz nevarēja notikt! Jā, tagad nu mēs esam nodrāzušies pa istam, kas ir, tas ir!

Es spēru soli uz viņas pusi vannasistabā. – Lidij, es milu tevi.

– Nenāc man klāt!

Viņa izgrūda mani ārā, aizcirta durvis, un es stāvēju gaitenī un klausījos, kā vannā tek ūdens.

5

Pāris dienas es Lidiju nesatiku, kaut arī pamanījos viņai sešas, septiņas reizes piezvanīt. Tad pienāca nedēļas nogale. Viņas bijušais vīrs Džeralds brīvdienās vienmēr ņēma bērnus pie sevis.

Sestdienas rītā ap vienpadsmitiem es aizbraucu pie viņas un pieklauvēju. Viņa bija zilos, piegulošos džinsos, zābakos, oranžā blūzē. Viņas acis šķita tumšākas nekā jebkad agrāk, un, kad viņa atvēra durvis, saules spožajā gaismā es pamanīju viņas matos dabisku rudu nokrāsu. Tas bija kairinoši. Viņa ļāvās manam skūpstam, tad aizslēdza durvis, un mēs gājām uz mašīnu. Bijām nolēmuši braukt uz pludmali – nevis peldēties, jo bija ziemas vidus, bet vienkārši tāpat.

Devāmies ceļā. Bija labi just Lidiju mašīnā blakus.

– Tā tik bija ballīte... – viņa nopūtās. – Tu to sauci par locīšanas ballīti? Tā bija lopošanās ballīte, lopošanās un kopošanās ballīte, un nekas cits!

Es stūrēju ar vienu roku un otru uzliku viņai uz ciskas. Nevarēju noturēties. Lidija izlikās neievērojam. Braucot tālāk, roka ieslidēja

viņai starp kājām. Viņa turpināja runāt. Pēkšņi viņa sacīja: – Novāc roku, tā ir mana kājstarpe!

– Piedošanu... – es bildu.

Neviens no mums vairs neteica neko, līdz sasniedzām Venisas liedaga autostāvvietu. – Tu gribi kādu sviestmaizi ar kolu vai kaut ko tādu? – es jautāju.

– Jā, – viņa atbildēja.

Mēs iegājām mazā ebreju delikatešu veikalā iepirkties un tad aiznesām visu uz zāļainu pauguriņu ar skatu uz jūru. Ēdām sviestmaizes, marinētus gurķišus, čipsus, dzērām kolu. Liedags bija gandrīz tukšs, un ēdiens garšoja labi. Lidija nerunāja. Es biju pārsteigts, cik ātri viņa ēd. Viņa mežonīgi iekodās sviestmaizē, lieliem malkiem uzdzēra kolu, nokoda pusgurķi ar vienu kodienu un čipsus grāba saujām. Es turpretī vienmēr ēdu ļoti lēni.

Tā ir kaisliba, es nedomāju, viņa ir kaislīga.

– Kāda ir tā sviestmaize? – es jautāju.

– Diezgan laba. Es esmu izsalkusi.

– Šeit taisa garšīgas sviestmaizes. Gribēsi vēl kaut ko?

– Jā, es gribētu šokolādīti.

– Kādu?

– Ai, vienalga. Garšīgu.

Es nokodos no sviestmaizes, uzdzēru malku kolas, noliku pudeli un gāju uz veikalu. Nopirku divas dažādas šokolādītes, lai viņa var izvēlēties. Kad nācu atpakaļ, uz pauguriņa pusi devās arī gara auguma nēģeris. Diena bija vēsa, bet viņš bija novilcis kreklu, atsegdams ļoti spēcīgu, muskuļainu augumu. Izskatījās, ka viņam ir tikai drusku pāri divdesmit gadiem. Viņš gāja ļoti lēni un stalti. Viņam bija garš, slaidis kakls, un kreisajā ausī karājās zelta auskars. Viņš soļoja garām Lidijai pa smiltīm paugura okeāna pusē. Es pienācu klāt un apsēdos blakus Lidijai.

– Redzēji to čali? – viņa jautāja.

– Jā.

– Jēziņ... es te sēžu ar tevi, un tu esi divdesmit gadus vecāks. Es varētu dabūt kaut ko tādu. Kas man, sasodīts, lēcies?

– Re, kur šokolādītes. Izvēlies vienu!

Viņa paņēma vienu, atplēsa papīru, nokodās un skatījās, kā jaunais nēģeris aiziet gar krastu.

– Man šī pludmale ir apnikusi, – viņa teica. – Braucam pie manis.

Vienu nedēļu mēs nesatikāmies. Tad kādu pēcpusdienu es aizbraucu pie Lidijas, un drīz mēs viņas gultā skūpstījāmies. Lidija atrāvās.

– Tu taču neko nezini par sievietēm, vai ne?

– Ko tu ar to gribi teikt?

– To, ka, lasīdama tavus dzejoļus un stāstus, es redzu, ka tu vienkārti neko nezini par sievietēm.

– Paskaidro sīkāk!

– Nu, piemēram, lai vīrietis mani ieinteresētu, viņam ir jālaiza man vāverīte. Tu esi kādreiz laizījis vāverīti?

– Nē.

– Tev ir pāri piecdesmit gadiem, un tu nekad neesi laizījis?

– Neesmu.

– Tad jau būs par vēlu...

– Kāpēc?

– Vecam sunim nevar iemācīt jaunus trikus.

– Gan jau var.

– Nē, tas tev par vēlu.

– Es visu vienmēr sāku vēlu.

Lidija piecēlās un iegāja otrā istabā. Viņa atgriezās ar zīmuli un papīra lapu. – Tagad skaties, es tev gribu kaut ko parādīt. – Viņa sāka rūpīgi zīmēt. – Lūk, šitā ir peža, un te ir kaut kas, par ko tu droši vien nemaz neesi dzirdējis: klitors. Tur tā sajūta rodas. Klitors slēpjas, redzi, dažreiz iznāk ārā, tas ir sārts un ļoti *jūtīgs*. Dažreiz tomēr

slēpjas un tev tas būs jāsameklē, tev tikai *jāpieskaras* tam ar mēles galiņu...

– Labi, – es noteicu. – Skaidrs.

– Nedomāju, ka tu to varēsi. Es tev saku, vecam sunim nevar iemācīt jaunus trikus.

– Labāk noģērbsimies, atgulsimies...

Mēs novilkām drēbes un izstiepāmies. Es sāku skūpstīt Lidiiju. No lūpām pārgāju uz kaklu, tad noslīdēju līdz krūtīm. Tad jau biju pie nabas. Virzījos lejup.

– Saderam, *nevarēsi*? – viņa teica. – Asinis un čuras tur nāk, padomā, asinis un čuras...

Tiku lejā un sāku laizīt. Viņa bija uzzīmējusi precīzu attēlu. Viss bija tur, kur tam jābūt. Dzirdēju viņu smagi elpojam, tad stenam. Tas mani uzbudināja. Man sacēlās. Izlīda klitors, bet tas nebija īsti sārts, drīzāk – zilgansārts. Es pakairināju to. Parādījās sulas un saplūda pežas spalvās. Lidiija stenēja un stenēja. Pēkšņi es izdzirdēju atveramies un aizveramies ārdurvis. Dzirdēju soļus. Pacēlu galvu. Blakus gultai stāvēja melnādains puisēns, kādus piecus gadus vecs.

– Velnš parāvis, ko tev vajag? – es viņam uzsaucu.

– Vai jums ir tukšas pudeles? – viņš man jautāja.

– Nē, man nav tukšu pudeļu, – atbildēju.

Viņš izgāja no guļamistabas priekšistabā, tad ārā pa durvīm un prom bija.

– Ak Dievs, – Lidiija ierunājās, – man likās, ka es aizslēdzu ārdurvis. Tas bija Bonijas puika.

Lidiija piecēlās un aizslēdza ārdurvis. Viņa atgriezās un atkal izstiepās gultā. Pulkstenis bija četri sestdienas pēcpusdienā.

Es nometos atpakaļ.